మిస్టర్ ముకుందం

బూట్లు కట్టుకొని, వాటిని మరికొంచెం నిగనిగలాడేట్టు తుడిచి, నెక్ టై బిగించుకొంటూ నిలువుటద్దం ముందుకెళ్ళి నిలబడ్డాడు మిస్టర్ ముకుందం. చిన్నప్పుడు మేనమామ బహూకరించిన జర్మన్ గోల్డు పిన్నును టై మధ్యలో అమర్చాడు.

నిలువుటద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని అన్ని కోణాలనుంచీ పరిశీలించి చూసుకొని సంతృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. అతనికి అద్దాన్ని ముద్దెట్టుకోవాలనిపించింది. అతనికి ఆ అద్దం అంటే వల్లమాలిన అభిమానం. ఆ రోజు ఆ అభిమానం హృదయం అంచుల్ని తాకింది.

మిస్టర్ ముకుందానికి చిన్నప్పటినుంచీ నిలువుటద్దంలో తనను చూసుకోవడం ఇష్టం. తన స్నేహితుడు రామం ఇంట్లో నిలువుటద్దం ఉందని తెలిసి అతనితో స్నేహం చేశాడు. నిలువుటద్దం వున్నవాళ్ళు చాలా గొప్పవాళ్ళనే భావం వుండేది మిస్టర్ ముకుందానికి చిన్నప్పుడు.

అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా మిస్టర్ ముకుందం రామం ఇంటికి వెళ్ళేవాడు. తన ప్రతిబింబాన్ని ఆ నిలువెత్తు అద్దంలో అన్ని కోణాలనుంచీ చూసుకుంటూ మురిసి పోయేవాడు.

ఏనాడూ ఎవరూ అతన్ని అందంగా వున్నావన్న పాపాన పోలేదు. మనసులో ఓ మూల ఆ బాధ పుష్పంలో పురుగులాగ తొలుస్తూనే వుంది అతని మనస్సును.

లోకం తీరే అంత! ఇతరుల్లోని సుగుణాలను చస్తే మెచ్చుకోదు.

తనకేం? తను లక్షణంగా వుంటాడు. ఆ సంగతి ఒకళ్ళు చెప్పాలా యేం?

తనను తనే బుజ్జగించుకొనేవాడు మిస్టర్ ముకుందం.

ముకుందం మొదటి జీతం అందుకొన్ననాడు మొదట కొన్న వస్తువు ఈ నిలువుటద్దం. ఇదికూడ ఒక కారణం, అతనికి ఆ అద్దం అంటే అంత అభిమానం కలగటానికి.

మరోసారి అద్దంలో చూచుకొన్నాడు. దువ్వెన పళ్ళలా నిటారుగా నిక్క పొడుచుకొని నిల్చున్న జుట్టు కనిపించింది. జుట్టును మరోసారి బ్రష్ చేశాడు. అణిగినట్లే అణిగి అంతలోనే నిటారుగా లేచి నిల్చుంది జుట్టు, చీటికి మాటికి చీవాట్లువేసే ఆఫీసరుముందు నిలబడ్డ ఆత్మాభిమానంగల గవర్నమెంటు సర్వెంటులాగ.

ముకుందానికి తన జుట్టుమీద వల్లమాలిన కోపం వచ్చింది.

కాని పాపం! ఏం చేస్తాడు? అది తన జుట్టయిపోయింది. లేకపోతేనా? తనకు అందుబాటులోవున్న మరొకరి జుట్టయితేనా? గుండు కొట్టించి దానిపని పట్టేవాడు.

తన ఆలోచనకు నవ్వొచ్చింది మిస్టర్ ముకుందానికి.

ముఖానికి పౌడర్ రాసుకొన్నాడు. రుమాలుతో స్టేజిమీద నటునిలా అతి జాగ్రత్తగా అద్దుకున్నాడు. మరికొంచెం పౌడరు రుమాలు మడతల్లో చల్లుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

మరోసారి ముఖాన్ని చూసుకొని అద్దంముందునుంచి కదలబోయిన ముకుందానికి మనస్సులో తుమ్మముల్లు గుచ్చుకున్నట్టయింది.

అతనికి తన నడుం సన్నగా పీలగా అసహ్యంగా వున్నట్టు కన్పించింది. గతుక్కుమన్నాడు.

ఎన్ని టానిక్కులు తాగినా ప్రయోజనం లేందే? తను అంత పీలగా వుంటాడని ఇంతకుముందెప్పుడూ అనిపించలేదు. కాకపోతే కొంచెం సన్నం అని మాత్రం అనుకొనేవాడు.

గబగబా వెళ్ళి పెట్టె తెరచి తనకున్న ఆ ఒకే ఒక కోటును తీసి వేసుకొన్నాడు మిస్టర్ ముకుందం.

మరోసారి అద్దంలో చూసుకొని "హమ్మయ్య" అంటూ నిట్టూర్చాడు సంతృప్తిగా. క్రితం రోజుకొన్న "సెవెన్ హెవెన్స్" గుర్తొచ్చింది.

"అరెరే! మర్చేపోయాను. గుర్తుండటానికి నాకు అలవాటుంటేనా?" పైకే అనుకున్నాడు మిస్టర్ ముకుందం.

టేబుల్ మీద వున్న సెంటు బాటిల్ అందుకొని చెవులవెనకా షర్టుకూ పులుముకున్నాడు.

సాయంకాలపు చల్లగాలి కిటికీలోంచి ముకుందాన్ని పరామర్శించింది.

చేతి గడియారం చూచుకున్నాడు.

"ఛ- ఇంకా ఐదుకూడా కాలేదు!" విసుక్కున్నాడు.

కాలానికి కాళ్ళు లేవనీ, డేక్కుంటూ నడుస్తుందనీ మొదటిసారిగా అనిపించింది ముకుందానికి.

అప్రయత్నంగానే ముకుందం చెయ్యి ఫాంటుజేబులో జొరబడి ఒక ఉత్తరాన్ని బయటికి లాగింది. ఆ ఉత్తరాన్ని పెదవులకు ఆనించుకున్నాడు. ఆనందంతో మెరిసిపోతున్న కళ్ళతో కవరుమీదవున్న తన పేరును... ముత్యాల్లాంటి అక్షరాల్లో వున్న తన పేరును తనివితీరా చూసుకొన్నాడు.

అంత అందమైన అక్షరాలు వ్రాసిన ఆ చెయ్యి ఇంకెంత అందంగా ఉంటుందో? అంత అందమైన చెయ్యిగల ఆ అమ్మాయి ఇంకెంత అందంగా వుంటుందో?

మిస్టర్ ముకుందానికి చిన్నప్పుడు అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"అనగనగా ఒక కాకులు దూరని కారడవి, చీమలు దూరని చిట్టడవి. ఆ ఆడవిలో రాజకుమారుడొకడు. మంత్రి కుమార సమేతుడైన పంచకళ్యాణి గుర్రం యెక్కి ఆగ మేఘాలమీద పయనిస్తున్నాడు. అకస్మాత్తుగా గుర్రం ఆగిపోయింది. ఆశ్చర్యంతో గుర్రం దిగాడు రాకుమారుడు. మంత్రికుమారుడుకూడా దిగాడు.

పంచకల్యాణి గుర్రం ముందుకాలు యెత్తి నిల్చునివుంది. మంత్రికుమారుడు వంగి పరిశీలించాడు. ఆ గుర్రం కాలుకు ఒక పొడవాటి వెంట్రుక చుట్టుకొనివుంది. దాన్ని తీసి రాకుమారునికి చూపించాడు మంత్రికుమారుడు. అది చూస్తూనే దాని సౌందర్యానికి

ముగ్ధుడై మూర్ఛపోయాడు రాకుమారుడు.

కొంతసేపటికి తన మూర్ఛ తాను తెలుసుకొని లేచి కూర్చున్నాడు రాకుమారుడు.

"ఆహా! ఏమా వెంట్రుక సౌందర్యం! ఇంత సుందరమైన జుట్టుగల ఆ సుందరి సౌందర్యం ఎటువంటిదోగదా? మంత్రికుమారా! ఆమె లేని నా జీవితం వ్యర్థం. ఎన్ని ఇక్కట్లకు గురైనాసరే ఆ అద్వితీయ సౌందర్యరాసిని వెతికి పట్టుకోవాలి, బయలుదేరు" అన్నాడు రాకుమారుడు."

తనకు ఆ కథ తల్చుకున్నప్పుడల్లా నవ్వొచ్చేది. కాని ఆ కథలో నిగూఢార్థం ఇప్పుడు తనకు తెలిసింది. తనకు ఆ దస్తూరి చూడగానే మూర్ఛ రాలేదుగాని వచ్చినంత పనయింది.

ముకుందం ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటూ ఉత్తరం విప్పి చదవసాగాడు.

"ప్రియమైన అనూరాధా!

ఇంతకాలానికి మిమ్మల్నిచూసే అదృష్టం నాకు లభించబోతుంది. ఎంతో కాలంగా నా ఊహల్లోనే కదుల్తూ, కదిలిస్తూ, కవ్విస్తూన్న నా అభిమాన రచయిత్రిని కలుసుకొనే క్షణం దగ్గర్లోనే వుందనే భావం నన్ను సంతోషసాగరంలో ముంచేస్తుంది. ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతున్నాను. ఆదివారం సాయంకాలం మిమ్మల్ని కలవటానికి మీరు నిర్దేశించిన స్థలానికి తప్పక వస్తాను. ఆరుగంటలకు తప్పక వస్తాను.

ఇట్లు,
మీ
సుధారాణి"

"మీ సుధారాణి!"

చిన్నగా ముకుందం పెదవులు ఉచ్చరించాయి. తనువు పులకించింది. మనస్సు పరుగులు తీసింది. గుండె వేగం హెచ్చింది. మెదడు ఆలోచనలతో ఈగలు ముసిరిన బెల్లంగడ్డలా వుంది.

అవును నిజమే- తన సుధారాణియే! అతి త్వరలోనే తన హృదయరాణి కాబోతుంది. పట్టుమని పది కథలైనా వ్రాయని తనను సుధారాణి అంతగా అభిమానించడం నిజంగా తన అదృష్టమే.

అభిమానం! తనమీద సుధారాణికి ఉన్నది వట్టి అభిమానమేనా? లోతుగా ఆలోచిస్తే అభిమానానికి, ప్రేమకూ అట్టేదూరం లేదు. శబ్దభేదమే కాని భావభేదం అట్టేలేదు.

అంటే... అంటే...? సుధారాణి తనను అభిమానిస్తుందంటే... తనను ప్రేమిస్తుం దనేగా?

మిస్టర్ ముకుందానికి ఎలాగో "ఎలాగో" ఉంది. వెంటనే ఏదో సినిమాలో పాట గుర్తొచ్చింది.

"ఎలాగో ఎలాగో ఉన్నదీ... ఇలాగే ఉంటదా... తొలిప్రేమ అన్నదీ."

ఎవరబ్బా ఈ పాట వ్రాసిందీ. నారాయణరెడ్డికాదూ, ఏమో సరిగా జ్ఞాపకం వచ్చి చావటంలేదు. ఎవరైతే ఏంగాని, తస్సాదియ్యా, బలేరాశాడులే. అచ్చంగా తనకు ఇప్పుడు అలాగే ఉంది. పాడాలని ఉంది. గెంతాలని ఉంది. నవ్వాలని ఉంది. ఏడ్వాలని ఉంది... ఇంకా ఏదో... ఏదో... చెయ్యాలని వుంది.

ఒకవేళ సుధారాణి తనను ప్రేమించటంలేదేమో?

ఆ ఆలోచన రాగానే మిస్టర్ ముకుందానికి తాను కూర్చున్నచోటు అరంగుళం భూమిలోకి కుంగిపోయినట్లనిపించింది.

ప్రేమించకపోవడం ఏమిటి – అంత ఇదిగా "అభిమాన రచయిత" అని రాస్తేనూ?

"కాస్త దోర ముదిరిన అభిమానమే ప్రేమ–"

అన్న వాక్యాలు తను ఎక్కడో చదివినట్లు బాగా గుర్తు.

ఎవరబ్బా రాసింది? అరే తన మతిమరుపు మండిపోను? తనేగా తన మొదటి కథలో రాసింది?

ముకుందం వాలుకుర్చీలో వెనక్కువాలి సుధారాణి రూపాన్ని ఊహించుకోసాగాడు.

స్కూలు ఫైనల్ పాసుకాగానే ముకుందం పై చదువుల జోలికిపోక యల్.డి. గుమాస్తాగా ఉద్యోగంలో చేరాడు. ముకుందానికి తన పేరుకు ముందు మిస్టర్ అని చేర్చుకోవడం చాలా ఇష్టం. అతన్ని మిస్టర్ ముకుందం అని పిల్చేవాళ్ళంటే మరీ ఇష్టం. ఆఫీసుకు రాగానే మిస్టర్ ముకుందం అని పిల్చినవాళ్ళ పంట ఆరోజు పండిందే. మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్‌లో హోటల్లో వేడి వేడి పెసరట్టు, కాఫీ ఇప్పిస్తాడు. ఒక్కొక్క నాడు ఒక్కొక్కరిమీద ముకుందానికి ఎందుకంత అభిమానం పుట్టుకొస్తుందో అర్థం అయేదికాదు ఎవరికీ.

మిస్టర్ ముకుందానికి చిన్నప్పటినుంచి కథలు చదవడం, ముఖ్యంగా ప్రేమ కథలు చదవడం చాలా ఇష్టం. ఓ శుభోదయాన అతని మనసులో కథలు వ్రాయాలనే కోర్కె తలెత్తింది. ఆ వెంటనే తను చదివిన నాలుగైదు మంచి కథల్లోని సంఘటనల్ని ఏర్చికూర్చి ఒక కథ వ్రాసేశాడు. దాన్ని ఒక ప్రముఖ పత్రికకు పంపించాడు. నెల తిరక్కుండానే అది అతని చేతిలోకే వచ్చి వాలిపోయింది, చెక్కు చెదరకుండా.

ముకుందానికి వెంటనే ఒక ఉపాయం తట్టింది. తను ఆడపేరుతో పంపిస్తే?

వెంటనే "అనూరాధ" అనే పేరుతో మరో పత్రికకు పంపించాడు. ఆ పత్రికలో చాలావరకు ఆడవాళ్ళ కథలే వేస్తారని తెలుసు ముకుందానికి. నెల తిరక్కుండానే కథ అచ్చయింది. "అనూరాధ" పేరు తాటికాయంత అక్షరాల్లో కనిపించేసరికి ముకుందానికి మూర్ఛవచ్చినంత పనయింది.

ఆ తర్వాతనుంచి ముకుందం అడపా దడపా "అనూరాధ" పేరుతోనే కథలు వ్రాస్తున్నాడు. అవి అచ్చు అవుతున్నాయి.

తన కథలకేం? ఎందుకు అచ్చుకావు? ఇప్పుడొస్తున్న ఎన్ని కథలు తెల్లవారేసరికి గుర్తుంటున్నాయి గనుక. ప్రతి కథా ఎక్కడో చదివినట్టే అనిపిస్తుంది. తన కథకు యేవో ఆధారాలు ఉంటే మాత్రం ఏమిటి? తన కథలు గుర్తులేకపోయినా పాఠకలోకంలో "అనూరాధ" అనే పేరు గుర్తుంటే చాలదు?

ముకుందానికి ఆత్మవిశ్వాసం బాగానే కుదిరింది.

ఆమాటకొస్తే ఈనాటి గొప్ప రచయితలుగా చలామణి అయ్యే... పేర్లెందుకులే... ఎందరి కథలకు మూలకథలున్నాయని చెప్పుకోవడంలేదు?

భావ చౌర్యంతో బాధపడే అంతరాత్మను ఇలా అప్పుడప్పుడు జోకొట్టి నిద్ర పుచ్చటానికి ప్రయత్నిస్తుంటాడు మిస్టర్ ముకుందం.

ఇది ఇలా ఉండగా ఒకనాడు ఒక స్త్రీ పాఠకురాలినుంచి ఫాన్ ఉత్తరం వచ్చింది

మిస్టర్ ముకుందానికి – అనూరాధ పేరుమీద పత్రిక అడ్రసుకు వ్రాసిన ఉత్తరం అది.

ఆ అభిమాన పాఠకురాలి పేరు సుధారాణి. ఆమెకు ముకుందం కథలంటే చాలా ఇష్టంట. తను అనూరాధ పరిచయ భాగ్యంకోసం ఆమె తహతహలాడిపోతోందిట. జవాబు తప్పక వ్రాసి, తనకు సంతోషాన్ని తప్పక కలిగించాలట.

ఉత్తరం చదివిన ముకుందానికి జాక్‌పాట్‌లో లక్షరూపాయలు వచ్చినట్టనిపించింది. తిరుగు టపాలో జవాబిచ్చాడు ముకుందం. సుధారాణి గురించి యెన్నో ప్రశ్నలు వేస్తూ ఉత్తరం వ్రాశాడు.

తను బి.ఏ. చదువుతున్నాననీ, తను ఒక పెద్ద గవర్నమెంటు ఆఫీసరు కూతుర్ననీ సుధారాణి జవాబిచ్చింది.

బాబోయ్! అంత పెద్ద ఆఫీసరు కూతురే? పైగా పెద్ద చదువు చదువుతుందాయె? అనుకొని మళ్లీ ఉత్తరం వ్రాయటానికి ముకుందం భయపడ్డాడు? కాని సుధారాణినుంచి ఉత్తరాల మీద ఉత్తరాలు రాసాగాయి.

క్రమంగా అతనిలోని బెదురుపోయింది. తను రచయిత! రచయితకు డిగ్రీలెందుకు! రచయితగా తనకు సమాజంలో ఓ విశిష్టమైన స్థానం వుంది.

రచయిత్రిగానే తనను అంత ఆరాధిస్తున్న ఆ అమ్మాయి తనను రచయితగా తెలుసుకుంటే అమాంతంగా ప్రేమించి వేయదూ?

ఆ భావం రాగానే ముకుందానికి ఎలాగో ఎలాగో అనిపించింది. ఈ మధ్య ప్రతి చిన్న విషయానికి తనకు యెలాగో యెలాగో ఉంటుంది. యెందుకో? యెందుకేమిటి, తను రచయితగా? రచయిత హృదయం ప్రతి చిన్న విషయానికి స్పందించాలిగా మరి!

ఇద్దరిమధ్యా ఓ రెండుమూడు నెలలు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు నడిచాయ్. ముకుందం సినిమాలో హీరోలా పగటి కలల్తోనే సుధారాణితో వనవిహారాలూ, వెన్నెలపాటలూ, బోటుషికార్లూ బోలెడన్ని చేశాడు.

సుధారాణి ఓ దివ్య సుందర విగ్రహంగా ముకుందం కనుపాపల్లో నిలిచిపోయింది.

ఇన్నాళ్ళకు తన సుధారాణిని, తన హృదయరాణిని చూసే క్షణం రానే వచ్చింది. ఆ అమ్మాయికి చాలా ధైర్యం. తిన్నగా తన యింటికే వస్తానని రాసింది. అది చదివి తనకు చెమట్లు పట్టాయి. ఇంత చిన్న యింట్లోని ఓ చిన్న గదిలో... నెలకు పదిహేను రూపాయల అద్దెగదిలో... తనను చూసి సుధారాణి ఏమనుకొంటుంది? 'ఫస్టు ఇంప్రెషన్ యీజ్ బెస్టు ఇంప్రెషన్' అన్నారు. ప్రేమ ప్రథమ దృష్టిలోనే ఏర్పడుతుందట. మొదటిసారి పరిచయం అందమైన ప్రదేశంలో జరిగితేనే దానికి ఓ అందం చందం–అర్థం. తను చాలా బీదవాడనీ, యల్.డి. గుమాస్తా అని ముందుగానే తెలియకూడదు.

తను మొదటి పరిచయం పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో ప్రకృతి ఒడిలో జరగాలని తన అభిలాష అని వ్రాశాడు. అందుకు సుధారాణి అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

ముకుందం వాచీ చూసుకున్నాడు. కుర్చీక్రింద ఏదో ప్రేలబోతున్నట్లు లేచి నిల్చున్నాడు. అయిదున్నర అయింది. అర్ధగంటలో తను పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌కు చేరాలి.

ఈ హైదరాబాద్ నగరంలో అవసరానికి టాక్సీలన్నా దొరికి ఏడవ్వు. అరగంటలో తను అక్కడికి చేరగలడా?

గదికి తాళంవేసి రోడ్డుమీద కాలుపెట్టిన ముకుందానికి ఓ అనుమానం కలిగింది.

ఇంతాచేసి తనను స్త్రీ కాదని తెలిసికున్న సుధారాణి సినిమాల్లోని హీరోయిన్‌లాగ కోపంతో తాను చేసిన మోసాన్ని గురించి అర్ధగంట అనర్గళంగా ఉపన్యాసం దంచి, తుపుక్కున ముఖంమీద ఊసి, గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోతే? తనకు క్షమాపణ చెప్పుకొనే అవకాశాన్నికూడా యివ్వకపోతే?

ముకుందానికి గుండెకాయ గొంతులోకి ఎగబాకినట్టయింది.

అలా ఎప్పటికీ జరగదు. తను అనవసరంగా భయపడుతున్నాడు అనుకొన్నాడు, మొండికెత్తినవాడిలాగా.

ఆ అమ్మాయికి తన కథలంటే మహా ఇష్టం. చాలామంది స్టూడెంట్సుకు కథలు రాసేవాళ్లంటే ఇష్టం... మహాపిచ్చి.

పిచ్చికీ, ప్రేమకూ, అట్టే భేదం లేదని రాసింది తనేనా? కాదు... ఎవరో పోనియ్... గుర్తులేదులే.

ముకుందం తనకు తానే సర్ది చెప్పుకుంటూ గొంతులోకి ఎగబాకిన గుండెకాయను యధాస్థానంలోకి పంపించే ప్రయత్నం చెయ్యసాగాడు.

పెళ్ళిచేసుకోవడం అంటూ జరిగితే తను ప్రేమించిగాని పెళ్ళి చేసుకోకూడదని ఏనాడో నిర్ణయించుకున్నాడు. అమ్మా, నాన్నా కుదిర్చిన ఏ అప్పలమ్మ మెళ్ళోనో తను చస్తే తాళికట్టడు.

ఒకవేళ సుధారాణికి తన రూపం నచ్చకపోతే? తను పెద్ద చదువులు చదవలేదనీ, చిన్న గుమాస్తా అనీ తెలిసి చిన్నచూపు చూస్తే?

ఎంత మనస్సును మభ్యపెట్టుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నా యేదో అనుమానం తేలుపిల్లలా కొండీ ఎత్తుకొని అతని బుర్రలో అశాంతిగా తిరుగుతూనే వుంది.

ముకుందం ఊపిరి గట్టిగా పీల్చుకొని నడకవేగం హెచ్చించాడు.

రూపం ఎందుకు? కోసుకుతినటానికా? ఈ రోజుల్లో పెద్ద ఉద్యోగాలు చెయ్యడం గొప్పకాదు. అంతా ఇన్‌ఫ్లుయన్స్. డిగ్రీలు ఎందుకూ? ఎం.ఏ. చదివినవాణ్ణి తాజమహల్ ఎవరు కట్టించార్రా అంటే, గుడ్లు మిటకరించుకొని చూస్తాడు. సమాజంలో విశిష్టస్థానం సంపాదించాలి. ఒక ప్రత్యేకతను సంపాదించుకోవాలి. తను రచయిత. ఈనాడు రచయితలకూ, కళాకారులకూ, కవులకూ వున్న గౌరవం ఎవరికుంది? లోకంలో ఎందరు 'విగ్రహం పుష్టి-నైవేద్యం నష్టి' గాళ్ళు లేరు? బుర్రనిండా వుంది బురదే అయినా పెద్దవాళ్ళ అండతో పెద్దకుర్చీలు సంపాదించిన మొద్దబ్బాయిలూ, మొద్దమ్మాయిలూ ఎంతమంది లేరు? కాని రచయిత కావడం మాటలా? అందరికీ సాధ్యపడేదా? అసలు తన సుధారాణి... రాణి అంటేనే బాగుంది... తను అలాగే పిలుస్తాడు.

ఆఁ- ఏమిటి తను అనుకుంటున్నది? తన రాణి ఆరాధిస్తున్నది తన రూపాన్నీ, హోదానూ కాదుగా? తనలోని రచయితను ఆమె ఆరాధిస్తున్నది. తను రచయిత. ఆమెకు కావల్సింది తను రచయితగానే.

మొండిగా ఎదురుతిరుగుతున్న మనస్సును సమాధానపర్చుకోసాగాడు.

ముకుందం ఆలోచనలతో తలమునకలైపోతూ పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో ప్రవేశించాడు.

ఆ బెంచీ... అదే తన పక్కనే తన రాణీ కూర్చోబోయే ఆ బెంచీ... తన ప్రణయ జీవితంలోని మొదటి క్షణాన్ని ప్రసాదించబోయే ఆ బెంచీ అంటే తనకెంతో ఇష్టం.

మొదట ఉద్యోగం దొరక్క బాధపడే రోజుల్లో అంత పెద్ద గార్డెన్‌లో ఎక్కడా చోటేలేనట్టు పెడగా, ఒంటిగా, మారుమూలగావున్న ఆ బెంచీని తను తన జీవితంతో పోల్చుకొనేవాడు. ఆ బెంచీమీద రోజులకొద్దీ కూర్చుని తన సొదను వెళ్ళబోసుకునేవాడు. తనకు అది కష్టాలలో సానుభూతి చూపిస్తూ తనకు ఆశ్రయం ఇచ్చినట్లు ఊహించుకొనేవాడు.

దూరంగా తనని చూసి "వస్తున్నారా? మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను" అంటూ ఆ బెంచీ తనను ఆహ్వానిస్తున్నట్లు విచిత్రమైన అనుభూతిని పొందేవాడు. ఆకలి కడుపుతో ఎన్నో రాత్రిళ్లు ఆ బెంచీమీద మగత నిద్రలో గడిపాడు. ఆ బెంచీమీదనే ఉద్యోగం దొరికాకకూడా తాను దానిమీద ఏర్పడిన అనుబంధాన్ని తెంచుకోలేకపోయాడు. రోజూ సాయంత్రం ఆ బెంచీమీద గడపకపోతే తనకు పిచ్చెత్తినట్టుంటుంది. తన మొదటి కథ కూడా ఆ బెంచీమీద కూర్చొనే రాశాడు. తన ప్రణయ జీవితంలో మొదటి ఘట్టంకూడా...

ఆలోచిస్తూ ఆ బెంచీని సమీపించిన ముకుందం కరెంట్‌షాక్ తగిలినట్టు త్రుళ్ళిపడ్డాడు. ఏనాడూ లేనిది ఆ బెంచీమీద మరో యువకుడు కూర్చొని వున్నాడు. ముకుందం నీళ్ళు కారిపోయాడు. టైం చూసుకున్నాడు. ఆరూ పదిహేను అయింది. ముకుందానికి ఏడుపొచ్చినంత పనయింది.

ఆరుగంటలకే రాణీవచ్చి, ఆ బెంచీమీద ఎవరో యువకుడు ఉండటం చూసి వెళ్ళిపోయిందేమో? అప్పుడే వస్తుందా? ఎందుకయినా మంచిది, కాసేపు అక్కడ కూర్చుని చూస్తేసరి?

బెంచీకేసి నడుస్తున్న ముకుందాన్ని ఆ యువకుడు కుతూహలంగా చూస్తున్నాడు. ముకుందం అప్రయత్నంగానే చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"నాకు వీడెక్కడ దాపురించాడు" అన్నట్లు ఆ యువకుడు ముఖం చిట్లించుకొని తల తిప్పుకున్నాడు.

ముకుందానికి అతనిమీద పట్టరాని కోపం వచ్చింది. తన బెంచీమీద వచ్చి కూర్చొని తన ప్లానంతా పాడుచేసింది కాకుండా పైగా తననుచూసి ముఖం చిట్లించుకొంటున్నాడు!

ముకుందానికి అతన్ని చెప్పుతీసుకొని కొట్టాలనిపించింది. చెట్టుకు కట్టి చింతబరికెతో కొట్టాలనిపించింది.

వీడెవడో పానకంలో పుడకగాడు, తన మధురస్వప్నాన్ని చెరిపేశాడు. "ఓ భగవంతుడా! ఇప్పుడు నీదే భారం! ఇంతవరకూ తెచ్చి నన్ను దగా చెయ్యకు భగవాన్!" అనుకొంటూ మనసులో భగవంతుడిని ధ్యానించుకొన్నాడు ముకుందం.

ఒక స్త్రీ ఉండవలసినచోట ఇద్దరు పురుషుల్ని చూసి తన సుధ... అదే రాణి... దూరంనుంచి తిరిగిపోదుగదా?

ఇంతకాలం తనకు ఆశ్రయం ఇచ్చిన ఆ బెంచీయే తనను భూమిలోకి దించేస్తున్నట్టు బాధపడ్డాడు ముకుందం.

ఈ పానకంలో పుడకగాడు కదిలేలా లేడు.. ముకుందం అతనివైపు కొరకొరా చూశాడు. నిమిషంలో తాను రాక్షసుడు కానందుకు, ఆ యువకుడ్ని అమాంతం మింగేయనందుకు బాధపడ్డాడు.

ఆ యువకుడుకూడా మాటి మాటికి గడియారం చూసుకుంటూ బెంచీమీద అశాంతిగా కదలసాగాడు. ముకుందంవైపు మధ్యమధ్య చురచుర చూడసాగాడు.

ఆరున్నర అయింది. ఇంకా రాదేం తన రాణి? కాని ఎలా వస్తుందిక్కడకు? దూరంనుంచే చూసి వెళ్ళిపోయిందేమో?

ఒక్కసారి తోటంతా తిరిగివస్తే? వంటరిగా నిరాశతో ఎవరికోసమో వెతుకుతున్న తన రాణినే గుర్తించలేడా?

ముకుందం అక్కడ్నుంచి కదిలాడోలేదో ఆ యువకుడు పీడా విరగడయ్యినట్టు నిట్టూర్చాడు. ముకుందానికి అతన్ని చీమలమ్రరికి కట్టాలనిపించింది. చుట్టూ కలియ చూస్తూ పబ్లిక్‌గార్డెన్స్‌లో నడుస్తున్న ముకుందానికి అల్లంత దూరంలో ఒక అమ్మాయి- చెంపకు చేరదేసి కళ్ళతో, కోడెత్రాచులాంటి జడతో, పచ్చని శరీరచ్ఛాయతో, అధునాతన వేషంతో, ఎవరికోసమో వెదుకుతూన్నట్లు చూస్తూ వయ్యారంగా నడచి రావటం కనిపించింది.

ఆమెను చూడగానే ముకుందానికి ప్రాణం లేచివచ్చింది. ఇంకా అనుమానం యెందుకు? ఆ అమ్మాయి తన సుధే! ఆ పెద్ద పెద్ద కళ్ళలో యెంత కుతూహలాన్ని నింపుకొని తనకోసం వెతుకుతోందో! ఇంకా సందేహమెందుకు?

గబగబా ఆమెకు యెదురువెళ్ళి నిల్చున్నాడు ముకుందం. హృదయంలోని అనురాగ రసాన్ని కళ్ళతో కురిపిస్తూ బొంగురుపోయిన కంఠంతో "సుధా!" అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి బిత్తరపోయి చూసింది.

"నేను సుధా!... నేను మీ అభిమాన..."

"షటప్ ఇడియట్!"

ఎవరో వీపుమీద లాగి తన్నినట్టయింది ముకుందానికి.

ఇంతలో వెనకనుంచి "హలో వసూ! ఆలస్యం అయిందికదూ?" అంటూ ఓ అందమైన యువకుడు ఆ అమ్మాయి దగ్గరకొచ్చాడు.

ముకుందం మూర్ఛ తేరుకొనేసరికి ఆ అమ్మాయీ ఆ యువకుడూ పదిగజాల దూరంలో నిల్చొని కన్పించారు. ఆ అమ్మాయి ఆ యువకుడితో ఏదో చెబుతుంది. అతను ముకుందంకేసి చూశాడు. ముకుందానికి ప్రాణాలు ఎగిరిపోయినట్లయింది.

దేహశుద్ధి జరిగేలాగుంది. అతనిముందు తనెంత మనిషి? పిట్టంత మనిషి! పరుగూ, నడకా కాని వేగంతో ముకుందం తన బెంచీ దగ్గరకొచ్చి పడ్డాడు. చేతులకు పట్టిన చెమటను కర్చీఫుతో తుడుచుకొన్నాడు.

"ఏమండీ! ఏదో పులి కనిపించినట్టు అట్టా గాబరాగా పరుగెత్తుకొచ్చారు?" అడిగాడు బెంచీమీద యువకుడు నవ్వుతూ.

"అబ్బే! ఏం లేదే, అసలేం చూడందే?" గాబరాగా ఏదో అనేశాడు, ముఖానికి పట్టిన చెమటను తుడుచుకుంటూ ముకుందం.

"ఏమీ లేకపోవడం ఏమిటి? వంటరిగావున్న ఏ ఆడపిల్లనైనా కదిలించి చూశారా ఏమిటి?" అన్నాడు వస్తున్న నవ్వును ఆపుకుంటూ ఆ యువకుడు.

ముకుందం ముందు తెల్లపోయాడు.

"అయితే మీరు నన్ను యెందుకు వెంటాడుతున్నట్లు?" తేరుకొని విసుగ్గానే అడిగాడు ముకుందం.

"మిమ్మల్ని నేను వెంటాడటమేమిటండోయ్?"

"మరి లేకపోతే మీకెట్లా తెలిసింది?"

"ఓ అదా? మీ వాలకం చూసి అనుకున్నానులెండి. అయితే నిజమేనన్నమాట?"

అసలే ముకుందం ముఖం చిన్నది. తోటివాళ్ళు చిన్నప్పుడు దమ్మిడీ ముఖంగాడు అనేవాళ్లు. ఆ చిన్నముఖం మరీ చిన్నది అయింది. ఆ ముఖం చూస్తుంటే ఆ యువకుడికి జాలివేసింది.

"బాధపడకండి, ఇలాంటివి కుర్రాళ్ళ జీవితంలో అప్పుడప్పుడు జరుగుతూంటేనే అందం, అదే వైవిధ్యం" అన్నాడు ఆ యువకుడు.

"నేను అలాంటి అల్లరి చిల్లరివాణ్ణి కాదండీ!" గుటకవేశాడు ముకుందం.

"అదికాదండీ! అసలు విషయం ఏమిటంటే–" మళ్లీ గుటక అడ్డం వచ్చింది.

ఆ యువకుడికి ముకుందాన్ని చూస్తుంటే సరదాగా వుంది.

"ఆగిపోయారేం? చెప్పండి!" అన్నాడు.

"అసలు విషయం ఏమిటంటే– నేను ఒక అమ్మాయిని కలుసుకుందామని వచ్చానండీ. ఇక్కడే, ఈ బెంచీమీదే కలుసుకోవాలనుకున్నాం. చిక్కల్లా ఇంతకుముందు ఆ అమ్మాయిని నేను చూడలేదు."

ఆ యువకుడు ఆలోచనలో పడ్డాడు

"మీరు నాకంటే ముందే యిక్కడకొచ్చి కూర్చున్నారు. అందుకని..."

కొంచెం ఆగి "అయితే మీరు యెదురుచూస్తుంది సుధారాణి కోసమేనా?" అడిగాడు ఆ యువకుడు.

ముఖం తెల్లపోయి చూశాడు. ఇతనికెలా తెలిసిందబ్బా! తన విషయం తెలుసుకొనీ అన్నను సుధారాణి పంపలేదుగదా! ముకుందం గుండెలు దడదడ కొట్టుకొన్నాయి.

"మీరు అనూరాధ...?"

ముకుందం ఎగిరిపడ్డాడు.

"కాదు... అc– అవును... కాదు..."

"అవునూ... కాదు... ఎందుకంత గాబరాపడతారూ? మీరు అనూరాధ..."

"కాదండీ! అనూరాధ అన్నగారిని..." అనేశాడు ముకుందం నాలుక్కు అతుక్కుపోతున్న అక్షరాలను బయటకు బలవంతంగా నెడుతున్నట్టు.

ఆ యువకుడు ముకుందం ముఖంలోకి గుచ్చి గుచ్చి చూశాడు. ముకుందం అశాంతిగా కదిలాడు.

"ఓ భగవంతుడా! ఎలాగయినా ఈ గండంనుంచి బయటపడేయ్!" అనుకున్నాడు ముకుందం.

"అయితే మీరు అనూరాధ..." ముకుందం మళ్లీ ఉలిక్కిపడటం చూసిన ఆ యువకుడు ముసిముసిగా నవ్వుకొన్నాడు.

"మీరు సుధారాణి అన్నగారా?" ఎలాగో అడిగాడు ముకుందం అతని నవ్వు చూసి.

"కాదు..."

"మరి ప్రియులా?" వళ్ళు మండిపోయి అడిగాడు ముకుందం.

"కాదు" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

"అయితే ఆమె మీకేమవుతుంది?" ధైర్యంగా అడిగాడు ముకుందం.

"నా పేరు సుధాకర్."

"నీ పేరెవడికి కావాలి, సుధకు నువ్వేమవుతావో చెప్పి ఏడవక?" మనసులోనే అనుకొన్నాడు ముకుందం.

"నా పెన్ నేమ్ అంటే కలం పేరు..."

"మీరు కథలు రాస్తారా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ముకుందం.

"అబ్బే, నాకు కథలు రాసేంత ఓపిక లేదండీ!"

"ఏడ్చావ్! ఓపిక లేదంట ఓపిక. రాయటం రాదని ఏడవకూడదూ? కవిత్వం ఏడుస్తాడులా వుంది" అనుకొని "మరి కవిత్వం రాస్తారా?" అని అడిగాడు.

"కవిత్వమే? బాబోయ్! ఆ పేరంటేనే నాకు భయం!"

"మరి పెన్‌నేమ్ దేనికయ్యా?" ఈసడింపుగా అడిగాడు ముకుందం.

"కథలూ, కవిత్వం రాసేవాళ్ళకు ఉత్తరాలు రాస్తుంటాను. అది నా హాబీ!"

"ఏడవలేకపోయావ్!" అనుకున్నాడు ముకుందం కసికసిగా.

"ఇంతకూ మీ కలంపేరు చెప్పారుగాదు!" ఎగతాళి ధ్వనించే కంఠంతో ప్రశ్నించాడు ముకుందం.

"సుధారాణి!" అంటూ ఆ యువకుడు ముకుందం కళ్ళల్లోకి గుచ్చి గుచ్చి చూశాడు.

"ఆఁ!" అంటూ తెరిచిన ముకుందం నోరు మూతపడటానికి మూడు నిముషాలయినా పట్టి వుంటుంది.

"ఉత్తరాలు రాయటానికి ఆడపేరు ఎందుకు?"

"కొందరు మగవాళ్ళు ఆడపేర్లు పెట్టుకొని కథలెందుకు రాస్తున్నారూ?" సాగదీస్తూ అన్నాడు ఆ యువకుడు కొంటెగా.

మరు నిముషంలో యెలా చేరుకున్నాడో పబ్లిక్ గార్డెన్ గేటులో వున్నాడు ముకుందం.

ఎదురుగావున్న క్లాకటవర్ ముకుందాన్ని పరామర్శిస్తున్నట్లు ఏడు కొట్టింది.

ఆ క్లాకటవర్‌ను బద్దలుకొట్టాలనిపించింది. పక్కగా పోతున్న గేదెను మోచేతితో పొడవాలనిపించింది. ఎలక్ట్రిక్ స్తంభానికి వళ్ళు రుద్దుకుంటున్న కుక్కమీదకు రాయి విసరాలనిపించింది. జుట్టు పీక్కోవాలనిపించింది. ఏడవాలనిపించింది.

కొత్త బూట్లు శబ్దం చేసుకుంటూ వడివడిగా నడుస్తున్న ముకుందం చెవుల్లో తన వెనకనుంచి ఆ యువకుడు నవ్విన నవ్వు యింకా వినిపిస్తూనే వుంది.

(22.1.1972 ప్రగతి సచిత్ర వారపత్రిక)